Το 1997 η μπάντα του Kenny Wayne Shepherd, κυκλοφορεί το δεύτερο της άλμπουμ. Με τίτλο Trouble Is... είχε την ίδια τύχη με το πρώ το. Πλατινένιο. Ψυχή του συγκροτήματος ήταν ο K. W. Shepherd, είκοσι χρονώ ν τότε. Το είδος της μουσικής που έπαιζαν ήταν το blues rock.

Το πιο διακεκριμένο κομμάτι από τα 13 που περιλάμβανε η συλλογή ήταν το Blue on Black ένα αργόσυρτο, μελαγχολικό, ηλεκτρικό, ρυθμικό κομμάτι με ερμηνευτή τον Noah Hunt. Έγινε τεράστια επιτυχία και θεωρήθηκε από πολλούς φορείς, ως το καλύτερο ροκ κομμάτι του ’98.

Το τραγούδι γράφτηκε από τον Shepherd μαζί με τον Mark Selby και την Tia Sillers, πάνω σε μια ιδέα που είχε η τελευταία, ιδέα που δημιουργήθηκε από το συνδυασμό των χρωμάτων, μπλε και μαύρο που είχε ένα πουκάμισο του Shepherd, ο οποίος, είκοσι χρόνια μετά την κυκλοφορία του άλμπουμ, το 2017, δήλωσε σε συνέντευξη, για το Blue on Black:

«Είναι θέμα του ακροατή να καθορίσει τον τρόπο με τον οποίο επιδρά πάνω του. Πολλοί το έχουν ταυτίσει με ένα θάνατο στην οικογένεια, με μια καταχρηστική σχέση, ή ένα ειδύλλιο που τέλειωσε. Υπάρχουν διαφορετικοί τρόποι. Αυτό είναι το όμορφο με τη μουσική και οι στίχοι συνθέτουν ένα τραγούδι, όπου ο κάθε ακροατής μπορεί να δώσει τη δική του ερμηνεία».

Τα χρόνια πέρασαν, ήρθε η ψηφιακή εποχή, μαζί της και το γιουτιούμπ, και κομμάτι παραμένει δημοφιλές. Έχει ιδιαίτερο ενδιαφέρον όμως το πλήθος των σχολίων που γράφονται πλέον, καθώς και η σύγκρισή τους με παλιότερες εποχές.

Υπάρχει λοιπόν το λιτό σχόλιο ενός βετεράνου του πολέμου στο Αφγανιστάν, που προφανώς, εννοεί, ότι το Blue on Black τον βοήθησε να κρατηθεί ζωντανός, λογικός, στη θύελλα της φωτιάς, τόσες δεκάδες χιλιάδες χιλιόμετρα μακριά από την πατρίδα του, γράφοντας: *«Αυτό με πέρασε από το Αφγανιστάν ... εκπληκτικό τραγούδι».*

Τριάντα χρόνια μετά την Αμερικάνικη περιπέτεια στον **πόλεμο της Ινδοκίνας** , και τα αντιπολεμικά, Fortunate Son, Gimme Shelter, Eve of destruction, Ohio κλπ., τα φτωχόπαιδα από το Άρκανσω το Ιλινόι και αλλού, ξανάφευγαν, από τα σπίτια τους με προορισμό τα υψίπεδα του Αφγανιστάν, να πολεμήσουν για κάτι που είχαν πειστεί ότι είναι δίκαιο.

Τα στρατεύματα ταξίδεψαν το 2001, με τον πληθυσμό στις Η.Π.Α. και στην Μ. Βρετανία να είναι διχασμένος για το αν έπρεπε να γίνει αυτή η εμπλοκή, αλλά προϊόντος του χρόνου, το κλίμα γινόταν ολοένα και πιο αντιπολεμικό.

Αυτό όμως που προκαλεί περισσότερο ενδιαφέρον, είναι η υποδοχή του σχολίου του βετεράνου, από τους υπόλοιπους ακροατές του καναλιού. Ιδού μερικά:

«Ευχαριστούμε για την θητεία σου»
«Ευχαριστούμε που προστάτεψες την πατρίδα σου»
«Ευχαριστώ Sir»
«Ευλογημένο το κουράγιο σου»
«Ο θεός σε ευλόγησε για να είσαι τόσο θαρραλέος»
«Αγάπη και σεβασμός»
«Να σε ευλογεί ο θεός»
«Σεβασμός αδερφέ»
«Σε ευχαριστούμε για τις θυσίες σου»
«Το ευχαριστώ είναι φτωχή λέξη για αυτό που έκανες»

Περισσότερα από 150 τέτοιου είδους σχόλια υπάρχουν, σε ένα κάπως μαλακό και επιφανειακά τουλάχιστον ευγενές εθνικιστικό κλίμα, αν υποτεθεί ότι μπορεί να δομηθεί τέτοιου είδους κλίμα. Κι όλα αυτά, ενώ οι διαπραγματεύσεις για τον τερματισμό του πολέμου στο Αφγανιστάν, στην Ντόχα του Κατάρ, κρατούν από πέρυσι.

Οι διαπραγματεύσεις, προκειμένου να λήξει ο μακροβιότερος πόλεμος στην ιστορία των

Ηνωμένων Πολιτειών, που μέχρι στιγμής έχει αφαιρέσει περισσότερες από 110.000 ζωές (από αυτές, μόλις 2.372 Αμερικανοί στρατιώτες), έχει δημιουργήσει εκατομμύρια προσφύγων και μέχρι τον Μάρτιο τρέχοντος έτους, είχε κοστίσει 737,6 δισεκατομμύρια δολάρια. Υπολογίστηκε επίσης ότι το ετήσιο κόστος παραμονής ενός Αμερικανού στρατιώτη εκεί, είναι ένα εκατομμύριο δολάρια.

Το θέρος του 2013, προετοιμαζόμενος για την αποχώρηση, ο αμερικανικός στρατός κατέστρεψε περισσότερους από 77.000 μετρικούς τόνους εξοπλισμού και οχημάτων που άξιζαν περισσότερο από επτά δισεκατομμύρια δολάρια, καθώς δεν μπορούσαν να επιστραφούν στις Η.Π.Α. Τμήμα από αυτό το υλικό πουλήθηκε σε Αφγανούς ως σκραπ μέταλλο.

Λογιστικοί έλεγχοι αποκάλυψαν ότι σπαταλήθηκαν απίθανα ποσά, όπως 772 εκατομμύρια για να προμηθευτούν οι Αφγανοί αεροπλάνα τα οποία δεν μπορούσαν να χειριστούν ή αλλά 94 εκατομμύρια για την κατασκευή στολών παραλλαγής που ταιριάζουν σε δάση, τη στιγμή που η χώρα καλύπτεται μόλις στα 2% της έκτασης της από δάση.

Όλα αυτά βεβαίως, δεν έχουν να κάνουν με τις προσωπικές ιστορίες, τις στιγμές ηρωισμού των Αμερικανών φαντάρων, το κλίμα της συναδελφικότητας, το δίκαιο ή άδικο του πολέμου. Όπως δεν έχουν να κάνουν με τις μουσικές προτιμήσεις νέων παιδιών που στέλνονται στην άλλη άκρη του κόσμου να πολεμήσουν για κάτι που δεν έχουν αντιληφθεί στο σύνολό του. Η ιστορία, δικαιώνει απολύτως, τον τελευταίο ισχυρισμό.